

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 107/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул., кога као пуномоћник заступа Иван Вељковић, адвокат из ..., ул. ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 200/2020 од 11.08.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 15.10.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 200/2020 од 11.08.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 200/2020 од 11.08.2020. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда II-18У 20526/18, као неоснован.

Предлагач сматра да је у управном спору повређено његово право на суђење у разумном року због неактивности суда која је трајала од подношења тужбе до 13.07.2020. године. Истиче да је управни поступак у овој управној ствари покренут 2016. године, тако да и целокупно трајање поступка указује да је дошло до повреде права на суђење у разумном року. Предлаже да Врховни касациони суд уважи жалбу, преиначи ожалбено решење, усвоји приговор ради убрзавања поступка и обавезе Републику Србију на плаћање трошкова поступка у одређеном износу.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82... „Службени гласник РС“ бр. 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 387. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са изменама) и закључио да жалба није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим

распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Ожалбеним решењем одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка с образложењем да од момента подношења тужбе 09.11.2018. године до подношења приговора 29.06.2020. године није протекао толико дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року. Наводи се да предмет по природи ствари није хитан, да су судије дужне да предмет решавају по редоследу њиховог пријема, у складу са обавезом прописаном чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09...39/16), а у своме изјашњењу поступајући судија је навео да ће предмет бити решен на првој следећој нејавној седници већа.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда II-18У 20526/18.

Врховни касациони суд је ценио наводе жалбе да је повреду права на суђење у разумном року требало утврдити због дугог трајања управног спора и целокупног поступка у овој управној ствари, али налази да су ти наводи неосновани. Наиме, управни поступак је у овом случају покренут 13.08.2018. године подношењем захтева предлагача да му се одобри коришћење годишњег одмора за 2016, 2017. и 2018. годину, па је у жалби предлагача наведен нетачан податак да поступак траје од 2016. године. У тренутку подношења приговора управни поступак и управни спор су заједно трајали око две године. Дужина трајања поступка је једна од чињеница на основу које се одлучује о приговору за убрзавање поступка и њу овај суд сматра кључном за одлуку о приговору. Правилна примена правног стандарда суђења у разумном року подразумева утврђивање скупа чињеница (сложеност чињеничних и правних питања, понашање подносиоца захтева и државних органа итд.), међу којима највећи значај има чињеница дужине трајања целокупног поступка. У конкретном случају предмет оцене морају бити оба поступка (управни и судски) и пошто они, интегрално посматрано, не трају неразумно дуго, нема разлога да се за сад утврђује повреда права на суђење у разумном року и да се налаже мера за убрзање поступка. Према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983. године у предмету *Preto i dr. Protiv Italije*, број представке 7984/77).

Врховни касациони суд је, супротно мишљењу предлагача, а у складу са праксом Европског суда за људска права, оценио да предмет управног спора који се односи на коришћење годишњег одмора из 2016. и 2017. године није од егзистенцијалног значаја за подносиоца и да стога не захтева приоритетно решавање. Кроз праксу Европског суда за људска права развијени су посебни критеријуми хитности у поступању за одређене врсте предмета, међу којима су и радни спорови који се односе на престанак радног односа, могућност обављања неке слободне професије, враћања на рад и исплату зараде. Предмет Управног суда II-18У 20526/18, по налажењу Врховног касационог суда, не спада у приоритетне предмете, већ се, како

правилно закључује Управни суд у ожалбеном решењу, мора решавати по редоследу његовог пријема сагласно члану 177. Судског пословника.

Врховни касациони суд је констатовао и то да је приговор предлагача очигледно утицао на убрзање поступка у спорном предмету, јер су одмах након подношења приговора прибављени списи предмета туженог органа и одговор на тужбу, а судија известилац се обавезао да ће предмет бити решен на првој седници већа. На тај начин приговор је постигао своју основну сврху установљену законом, а то је убрзање судског поступка.

Поред наведеног, треба имати у виду да је у току 2020. године пет месеци постојала објективна немогућност Управног суда да поступа у спорном предмету – најпре због ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова. У току ванредног стања које је уведено 15. марта 2020. године Одлуком о проглашењу ванредног стања („Службени гласник РС“, број 29/20) и укинута 06.05.2020. године Одлуком о укидању ванредног стања („Службени гласник РС“, број 62/20), рад судова је био редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства број 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су такстативно наведени у Закључку. У току поступка парламентарних избора у Републици Србији 2020. године, изборни спорови који су по закону нарочито хитни морали су имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став. 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни касациони суд је, у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду неуспех предлагача у поступку.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић